

Czesław Karol Kozłowski – porucznik, pseudonim „Bohun” [1907-1972]. Syn Feliksa Baltazara Kozłowskiego i Klementyny z Szyndlarskich. Urodził się 24 lipca 1907 r. w majątku Końcowizna w parafii suraskiej na białostocczyźnie. Po sprzedaży folwarku rodzina przenosi się do Wilna i zamieszkuje w nowo kupionym domu przy ulicy Połockiej 43.

W 1917 r. Czesław Kozłowski rozpoczyna naukę w Gimnazjum Państwowym im. Króla Zygmunta Augusta w Wilnie. Egzamin dojrzałości typu humanistycznego zdaje w 1928 r.. Po ukończeniu szkoły średniej wstępuje na Uniwersytet Stefana Batorego, gdzie studiuje prawo. W czasie studiów jest aktywnym członkiem korporacji akademickiej Cresovia Vilmensis. W tym samym okresie kończy też szkołę podchorążych rezerwy. Od 1933 do 1939 r. pracuje na stanowisku kierownika urzędu akcyzowego

w Głębokiem.

W chwili wybuchu II wojny światowej zostaje zmobilizowany, ale pozostawiony na miejscu. 17 września 1939 r., na polecenie polskich władz wojskowych organizuje obronę Głębokiego przed wkraczającymi wojskami sowieckimi. Po zajęciu Wileńszczyzny przez oddziały radzieckie przedziera się na Łotwę. Po dotarciu tam zostaje internowany w miejscowości Sygūlda, gdzie przebywa do 1940 r.. Nie decyduje się na opuszczenie Łotwy drogą morską i wraca do Wilna. Po powrocie podejmuje pracę w wileńskim magistracie.

W roku 1943 wstępuje do tworzonej V Brygady Wileńskiej Armii Krajowej majora Zygmunt Szendzielarza „Łupaszka”. W V Brygadzie dowodzi II, a potem IV szwadronem. Przewodniczy także sądowi wojskowemu. Potem pełni również funkcję adiutanta rotmistrza „Łupaszki” aż do jej rozwiązania w 1944 r. (obejmuje tę funkcję po odejściu z Brygady Longina Wojciechowskiego ps. „Ronin”). Bierze aktywny udział w większości akcji zbrojnych V Brygady AK na Wileńszczyźnie.

Po rozwiązaniu V Brygady ukrywa się w Wilnie, potem podejmuje pracę w piekarni na nocnej zmianie, co daje mu pewną swobodę poruszania się po mieście. Przed sowieckimi represjami postanawia się ukryć w LWP. Jedzie do Lublina i wstępuje prawdopodobnie do 2 Armii. Następnie zostaje skierowany do Białegostoku, gdzie jest formowany 9 p. piechoty. Natychmiast po przybyciu do tego miasta jest aresztowany i przekazany NKWD. Zostaje zesłany do ZSRR, gdzie w miejscowości Stalinogorsk pracuje w kopalni węgla. Potem następuje jego przeniesienie do innego łagru, gdzie pracuje przy budowie baraków. W niewoli przyjaźni się szczególnie ze Stanisławem Karnkowskim. W obozie bardzo dobre stosunki łączą go również z Władysławem Giedroyciem, pełniącym obowiązki lekarza obozowego, który jest jego przyjacielem jeszcze z Głębokiego. Z obozu Władysław Gedroyć zostaje zwolniony wcześniej i rekomenduje Czesława Kozłowskiego na swoje miejsce. Uzasadnia to, że świetnie zna się on na medycynie. Na stanowisku "lekarza obozowego" Czesław Karol pozostaje aż do swojego zwolnienia. W 1946 r., wraz z grupą innych oficerów, zostaje przewieziony do Polski. Przebywa w obozie w Miłocinie pod Włocławkiem. Poddawany jest śledztwu i przesłuchaniom w Warszawie. W tym samym roku zostaje zwolniony. Wraca w łachmanach i dwóch lewych wojskowych butach.

Zmarł w 1972 r. i został pochowany na cmentarzu komunalnym we Włocławku.

Czesław Karol Kozłowski – pseudonim „Boban” [1907-1972]. Syn Feliksa Baltazara Kozłowskiego i Klary Klemeny z Szymalskich. Urodził się 24 lipca 1907 r. w mieście Koczawa w parafii parafii św. Piotra i Pawła. Po studiach na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego w Warszawie uzyskał tytuł lekarza na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Od 1933 do 1939 r. pracuje na stanowisku kierownika urzędu lekarskiego w Warszawie. W 1917 r. Czesław Kozłowski rozpoczyna naukę w Gimnazjum Państwowym im. Króla Zygmunta Augusta w Warszawie. Wykazując się wyjątkową inteligencją i zdolnością uczenia się, w 1928 r. po ukończeniu szkoły średniej wstępuje na Uniwersytet Warszawski na Wydział Lekarski. W czasie studiów jest aktywnym członkiem korporacji akademickiej „Crescens Vilnensis”. W tym samym okresie konczy też szkole podchorążych lekarzy. Od 1933 do 1939 r. pracuje na stanowisku kierownika urzędu lekarskiego w Warszawie.

W chwili wybuchu II wojny światowej zostaje zmobilizowany do służby w 17 wachcie 1939 r. na polecenie władz wojskowych organizuje oddział chirurgiczny przed wyjazdem do Lwowa. Po dotarciu tam zostaje internowany w szpitalu dla oficerów. W 1940 r. nie decyduje się na ewakuację do Anglii i wraca do Warszawy. Po powrocie podejmuje pracę w warszawskim magistracie.

W roku 1943 wstępuje do twórczej V Brygady Wileńskiej Armii Krajowej mianem sztywnym „Lubuska”. W V Brygadzie dowodzi II a potem I/ szwadronem pomocniczym i jako szefowi wojskowemu. Potem pełni również funkcje adiutanta komendanta „Lubuski”, aż do jej rozwiązania w 1944 r. (operacje te realizuje po odejściu z Brygady Łopacińskiego). W 1945 r. wraca do Warszawy i wstępuje do 7 Brygady AK na Wileńszczyźnie.

Po rozwiązaniu V Brygady wraca do Warszawy, potem podejmując pracę w biurze na terenie miasta, co daje mu pewną swobodę poruszania się po mieście. Przed wojennymi represjami postanawia się ukryć w LWP. Jedzie do Lublina i wstępuje do 2 pułku. Armii. Następnie zostaje skierowany do Bielskagostrzka, gdzie jest formowany 9 p. pschowy. Natomiast po wyjściu do tego miasta jest przeniesiony z przelicznym NKWD. Zostaje wcielony do ZSRR, gdzie w miejscowości Stalinozłotok pracuje w kopalni węgla. Potem następuje jego przeniesienie do innego łazaru, gdzie pracuje przy budowie batarów. W tym czasie przenosi się szczególnie ze Stalinozłotka do Karkowsk. W obozie bardzo dobrze słusznie jako go również z Władysławem Giedroycem pełniącym obowiązki lekarza obozowego. Tędy jest jego przyjazdem razem z Giedroycem. Z obozu Władysław Giedroyc wraca do zwolnienia, wrzesień i rekomenduje Czesława Kozłowskiego na swoje miejsce. Uważa, że świetnie zna się on na medycynie. Na stanowisku „lekarza obozowego” Czesław Karol pozostaje aż do swego zwolnienia. W 1946 r. wraz z grupą innych oficerów, zostaje przeniesiony do Polski. Przechodzi w obozie w Międzyzdrojach. Rodzina jego jest lekarzem i przeszczepionym w Warszawie. W tym samym roku zostaje zwolniony. Wraz z rodziną i dwoma innymi oficerami wojskowymi wraca.

Zmarł w 1972 r. i został pochowany na cmentarzu komunalnym w Warszawie.